

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 64

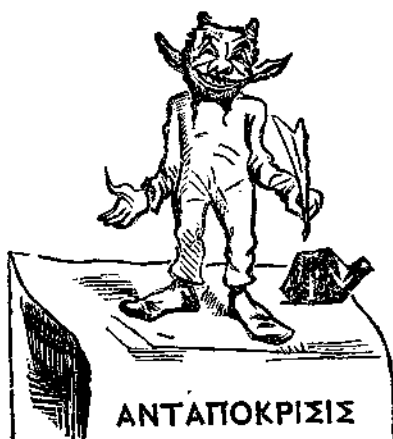
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

Τιμή συνδρομής διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχ. 12, προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα κατ' ἔτος Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος κάτωθεν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 4 Ἀπριλίου 1876.

Τῆ Κυρία Η. Κ...

Εἰς Ναύπλιον.

Δικαίαν εὗρομεν τὴν παρατήρησιν ὑμῶν ὅτι καθὼς ἡ καλὴ ἀνατροφή ἀπαγορεύει νὰ μεταχειρίζομεθα ξένην γλῶσσαν ἐνώπιον ἀνθρώπων οἵτινες δὲν τὴν ἐνοοῦσιν, οὕτω καὶ ὁ «*Ἀσμοδαῖος*» δὲν πρέπει νὰ κρυφομιλῇ λατινικὰ πρὸς τοὺς κυρίους ἀναγνώστας του, μένων ἀκατάληπτος εἰς τὸ ἐρασιμώτερον ἥμισυ τοῦ κοινοῦ.

Ζητοῦντες συγγνώμην διὰ τὸ ἀτόπημα τοῦτο, σπεύδομεν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας νὰ σαφηνίσωμεν τὸ λατινικὸν ἀπόφθεγμα τοῦ τελευταίου ἡμῶν φύλλου «*Natura diverso gaudet*». Τοῦτο εὐφρῆς τις γάλλος ἔχων φαίνεται περισσότερον αὐτίον ἢ γλωσσομάθειαν μετέφρασε,

«*Nature a dit verse au godet.*»

Ἄν ἐκ τῆς γαλλικῆς ταύτης μεταφράσεως, ἐπεχειρεῖς ὡς

εἰς τὰς ἱστορίας του νὰ ἐξελληνίσῃ καὶ τὸ ῥητὸν τοῦτο ὁ ἐλλογιμώτατος κ. Κροκιδᾶς, ἤθελε λάβει τὴν τιμὴν νὰ σας πληροφορήσῃ, φιλτάτη Κυρία, ὅτι «*Ἡ Φύσις διατάσσει ἡμᾶς νὰ γεμίζομεν τὰ ποτήρια*». Τοιοῦτον ὅμως βακχικὸν παράγγελμα οὐδόπως εἶχε νὰ ἴδῃ τὸν νοῦν τοῦ ὁ λατίνος σοφός, ἀλλ' ἤθελεν ἀπλῶς νὰ εἶπῃ ὅτι ἡ Φύσις σας ὀμοιάζει, ἀγαπᾷ δηλ. ὡς ὑμεῖς τὴν ποικιλίαν.

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ.

Ἄγαθὸς ὀμογενὴς ἔλεγεν ἡμῖν προχθὲς: «*Εἰς τὰ γακρόφεντα ἐσχάτως ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων περὶ τῆς ἀναφανείσεως «ληστείας οὐδεμίαν ἔδωκα σημασίαν, τοὺς δὲ παρατηρηθέντας, κατὰ τὴν «Ἐφημερίδα» τοῦ κ. Κορομηλά, εἰς «τὰ πέριξ τῶν Ἀθηνῶν ὑπόπτους ἀνθρώπους ἐθεώρουν ὡς ἀπλᾶ φαντάσματα. Ἄμα ὅμως τὸ ἐπίσημον ὄργανον «τῆς Κυβερνήσεως «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» διέψευσε ταῦτα, ἐνθυμηθεὶς ὅτι καὶ τοῦ Πύργου τὴν καθηγεσίαν, καὶ τοῦ «Γαρδελίνου τὸν διορισμὸν καὶ τοῦ θεάτρου τὴν παραχώρησιν εἰς τὸν οἰκοδιδάσκαλον τοῦ κ. Κουμουνοδούρου εἶχε «διαψεύσει τρίς καὶ τετράκις πανηγυρικῶς καὶ ἐπισήμως, «ἔτρεξα εὐθὺς, θυσιάζων τὴν προκαταβολὴν μου, νὰ διαλύσω τὸ συμβόλαιον τῆς οἰκίας ἣν εἶχον ἐνοικιάσει διὰ «τὸ θέρος ἐν Κηφισσίᾳ».*

* *

Ἄλλα καὶ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀστείότητος ἢ υπερβολῆς, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι μετὰ τὰς ἀνωτέρω διαψεύσεις ἢ ὑπέλλειψις τοῦ κοινοῦ πρὸς τὴν φιλαλήθειαν τοῦ ὑπουργικοῦ φύλλου εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἂν τὸ «*Εθνικὸν Πνεῦμα*» ἐβεβαίωσεν ὅτι εἶναι ἡ Σελήνη στρογγύλη, τοῦτο ἤθελεν ἀρκέσει ἕνα τὴν θεωρήσωσιν οἱ ἀναγνώσται αὐτοῦ ὡς τσεπάγων.

Οἱ κ. κ. ἀξιωματικοὶ τοῦ βυθισθέντος ἰταλικοῦ ἀτμοπλοίου καὶ οἱ τοῦ βυθίσαντος ἀγγλικοῦ, συμμορφούμενοι πρὸς τὰ νεοελληνικὰ ἔθιμα ἀνταλλάσσουν ὕβρεις καὶ διαψεύσεις διὰ τῶν ἐφημερίδων. Ἡμεῖς περιμένοντες τὸ φῶς ἐκ τῆς ἀνακρίσεως περιοριζόμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τὰ ἀξιοπίστον τῶν κατοίκων τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ἐλαττοῦται ἐφ' ὅσον οὗτοι ζῶσι πλησιέστερον τοῦ ἰσημερινοῦ. Οὕτως, ἐν ἰσότητι ἀποδείξωμεν, ὁ λόγος Ἄγγλου εἶναι πειστικώτερος τοῦ Ἰταλοῦ, ὁ Ἰταλὸς πιστευτότερος τοῦ Ἑλλήνου, καὶ ὁ Ἕλλην μᾶλλον ἀξιοπίστος Ἀθουσινοῦ, ἐκτὸς ἂν τύχη συντάκτης ἐπισήμου ἐφημερίδος.

Πολλοὶ παραξενεύονται τίνι τρόπῳ οἱ σήμερον διοικούντες τὴν Ἑλλάδα παρέλαθον συνυπουργοῦς, καὶ τρεῖς τιμίους ἀνθρώπους, τοὺς κ. κ. Κοντόσταυλον, Αὐγερινὸν καὶ Καραϊσκάκη, ἀλλ' ἡμεῖς εὐρίσκουμεν τὸ πρᾶγμα φυσικώτατον, πολλὰκις παρατηρήσαντες ὅτι εἰς τὰ συστάτια τῶν ἀτμοπλοίων, ὅπου συντρώγουσιν οἱ ναῦται ἀνὰ ἑπτὰ, οἱ μᾶλλον ἀχόρταγοι ἐκλέγουσι πάντοτε ὁμοτραπέζους καὶ τινὰς ἀλιγοράγους.

Εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ κόσμου σκοπὸς τῶν ὑδραγωγείων καὶ τοῦ συντάγματος εἶναι νὰ παρέχουσιν ὕδωρ καὶ καλὴν διοίκησιν. Ἄλλ' ἡμεῖς εὐχαριστηθέντες, ὅτι ἐκοιμίσαιμεν ἐξ Ἑυρώπης σιδηροὺς σωλῆνας καὶ κοινοβουλευτικὸν πολιτεύμα, ἀνάξιον προσοχῆς νομίζομεν ἂν ταῦτα ἀντὶ δρόσου καὶ εὐνομίας παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς κοινορτὸν καὶ Γαρδαλίους.

Ὁ τελευταῖος «*Αἶων*» παραθέτει διπλογραφικῶς τὸν πίνακα τῶν κανονοβολισμῶν, ὅσοι ἐβρίθησαν διὰ τὴν βράπτεισιν τῆς νεογεννήτου ἡγεμονίδος καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς 25 Μαρτίου. Εὐρίσκων δὲ τούτους μὲν μόνον τεσσαράκοντα, τοὺς δὲ ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίδος βιβθέντας τριακοσίους, χύνει δύο στήλας πικρῶν παραπόνων. Ἐν πρᾶγμα ὅμως φαίνεται λησμονῶν, ὅτι ἡ μὲν ἡγεμονὶς Μαρία μίαν μόνην φορὰν δύναται νὰ γεννηθῇ, ἡ δὲ 25 Μαρτίου ἀναγεννᾶται κατ' ἔτος καὶ ἐχαιρετῆθη ἤδη ἀπὸ πεντηκονταετίας διὰ δισχιλίων τοῦλάχιστον κανονοβολισμῶν.

Ἡ ὑπὸ τῆς «*Ἡμέρας*» κοινοποιουμένη εἰδήσις, καθ' ἣν ἡ περιώνυμος βασιλοφάγος Fanny Lear ἐδιώχθη ἀστυνομικῶς ἐκ τῆς Ῥώμης δὲν εἶναι καθ' ὅλα ἀκριβές. Ἡ

αὐτοῦ ἐξοχότης ὁ ὑπουργὸς κ. Νικοτέρης οὐδόλως προσεκάλεσε τὴν πολύξενον γυναῖκα ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀλλ' ἐγενῶς μόνον παρέστησεν αὐτῇ ὅτι, ἂν ἐπεθύμει νὰ μένῃ ἐν Ἰταλίᾳ, ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῇ εἰς τοὺς ὑγειονομικοὺς νόμους τοῦ κράτους.

Οἱ μετεωρολόγοι παρατήρησαν ὅτι εἰς τοὺς παραθαλάσσιους τόπους τὸ ἔαρ εἶναι πρωϊμότερον ἢ ἐν ταῖς μεσογειοῖς. Τὴν διαφορὰν ταύτην ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἐξακριβώσωμεν χθὲς ἐν τῇ Δέσχη Πειραιῶς, ἧς οἱ συνδρομηταὶ ἀφαιροῦσι τὸ ἐνδυμᾶ των καὶ λύουσι τὸν λαϊμοδέτην παίζοντες σφαιριστήριον, ἐνῶ τοιοῦτον φαινόμενον δὲν παρατηρήθη ἀκόμη ἐν τῇ «*Ἀθηναϊκῇ*», καίτοι φοιτῶσιν εἰς αὐτὴν ὁμογενεῖς προερχόμενοι ἐκ βορειοτέρων κλιμάτων.

ΘΡΟΤΟΥΜΗΣ.

Κύριε Συντάκτη τοῦ «*Ἀσμοδαίου*».

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας ὅσας ἀνέγνωσα ἢ κλοπὴ τοῦ ἀδαμαντοκολλήτου Τουρκικοῦ ἀστέρος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως συνέβη ὑπὸ περιστάσεσι ὅπως παραδόξως καὶ ἐξαιρετικᾶς. Παραλείπων νὰ μνημονεύσω ὅτι κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν φρουρῶν οὐδεὶς ἄλλος εἰσῆλθεν ἐκεῖ ὅπου ἦτο πλὴν τῶν θαλαμηπόλων, ὧν ἡ τιμιότης εἶναι ἀνωτέρα πάσης ὑποψίας, εὐρίσκω καὶ τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἐκπληκτικόν, ὅτι ἐνῶ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ συρταρίου εὐρίσκοντο πρόχειρα εἰς τὸν κλέπτην πλείστα ἄλλα παράσημα ἐπίσης ἀδαμαντοκόλλητα καὶ δυνάμενα εὐκόλως νὰ κρυβῶσι πάντα εἰς τὸν κόλπον του, οὗτος περιορίσθη νὰ λάβῃ ἓνα μόνον! Ἡ διάκρισις αὕτη μ' ἐφάνη τόσον ἀπίστευτος ἐκ μέρους συνήθους κλέπτου, ὥστε, ἔσπευσα ν' ἀποταθῶ πρὸς ἐξήγησιν τῶν ἀλλοκότου φαινομένου εἰς τινὰ πρῶην καθηγητὴν τῆς μαγνητικῆς ἐπιστήμης. Οὗτος συμβουλευθεὶς τὸ τετράπουρον μαντεῖόν του, ἦτοι τράπεζαν λαλοῦσαν διὰ τῶν ποδῶν, ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον ἀπάντησιν: «*Ἡ κλοπὴ δὲν ἐγένετο ὑπὸ θνητοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τεθνεώτου. Ὁ ἀστὴρ ἤρπασε καὶ κατέστρεψεν ἡ σκιά ἤρῳς ὁ τιμὸς τοῦ μεγάλου ἀγῶνος, ὁπτηθέντος ὑπὸ τῶν Τούρ-*

»κων, και διατηρουντος μνησικακίαν προς τους μαγισ-
»ρους του και προς παν εξ αυτων προερχόμενον.
»Το όνομα όμως του ένδούξου βρυκόλακος ήρνήθη
έπιμόνωσ ή τράπεζα να είπη, φοβουμένη μη ό κ. άστυ-
νόμος ενεργήση κατά τάφον έρσαναν.

Ταύτα έκρινα καλόν ν' ανακοινώσω προς υμάς, προς
ύπελος των ύφισταμένων άδίκους ύποψίας.

Πρόθυμος δουλόσ σας
ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΛΛΥΡΑΣ.

Φίλε «'Ασμοδαίε»,

Μετ' εκπλήξεως άνέγων την έν τῷ παρελθόντι φύλλῳ
τῆς ύμετέρας εφημερίδος γνωστοποίησιν, δι' ἧς θεωρεῖτε
ὡς εξητηλημένον πλέον τόν Ιατρὸν τῶν ἀπηλπισμένων
καὶ καθηγητὴν κ. Πύρλαν. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἶπω ὑμῖν
ὅτι ἔχετε ἄδικον διότι ό κ. Πύρλας κρίνεται ὑπὸ πάν-
των ὡς θησαυρὸς ἀνεξάντλητος.

Τοῦτο ἰδὼν καὶ ό ἴδιος ἠθέλησε νὰ σὰς ἀποδείξῃ ὅτι δὲν
εξαντλεῖται τόσον εὐκόλα ἕνας Πύρλας. Καὶ λοιπὸν ἵνα
ἀποδείξῃ τοῦτο ἐν τινι τῶν μαθημάτων αὐτοῦ κατ' αὐ-
τάς ἀπὸ τῆς πανεπιστημιακῆς ἑδρας κατέπληξε τόσον τὸ
ἀκροατήριόν του ὥστε τὰ θρανία ἐσεισθησαν, ὡς ἐσεισθῆ
ἡ γῆ ὅτε ἐσταυρώθῃ ό Χριστός. Ἀνεκάλυψεν ἐν τῇ ἐπιστή-
μῃ νέον τι ὑπερ ἀπὸ οὐδενὸς ἐπιστήμονος τὸν νοῦν
ἐπέρασσε μέχρι σήμερον, καίτοι παρήλθον τόσοι αἰῶνες.
Εἶπε τὰ ἐξῆς λόγια :

«Ἡ Ἀντιγόνη δὲν ἔθαψε τὸν ἀδελφὸν τῆς κινηθεῖ-
σα ἐπὶ στοργῆς πρὸς τοὺς νεκροὺς καὶ θρησκευτικὸν
καθῆκον ἐπιτελέσασα, ἀλλὰ φόβῳ μὴ μεταδοθῆ ἐν τῇ
πόλει μίασμα τοῦ νεκροῦ ἀτάφου μένοντος.»

Εἶπατέ μοι λοιπὸν, φίλε κύριε, ἂν εξαντλεῖται εὐκόλα
ἕνας τοιοῦτος Πύρλας ὅστις διὰ τῆς ἀνακαλύψεώς του ταύτης
δύο τινὰ ἀπέδειξε, πρῶτον ἐπέχυσε φῶς εἰς τὴν ἐπιστή-
μην τῆς υγιεινῆς, καὶ δευτέρον ἀνύψωσε τὴν μεγαλο-
φυΐαν τοῦ Σοφοκλέους ὅστις ἀπὸ ἕνα τοιοῦτον εὐτελεῖ μῦ-
θον κατώρθωσε νὰ πλάσῃ τὴν Ἀντιγόνην του.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ.

Ἄφου ἡ μετρίξ τὴν ὠραιότητα στολῆ τῶν φοιτητῶν
ἠνάγκασέ τινας πρῶην βουλευτάς καὶ πρὸ δεκαπεν-
ταετίας παρητημένους τῆς φοιτήσεως νὰ ἐπαναλά-
θωσι τὰ μαθήματά των, πολλὸ δὲ περισσότερον ἔαν αὐ-
τῆ ἦτον ὠραιότερα, ἤθελε προσελκύσει καὶ πρῶην Γερου-
σιαστάς.

Φοιτηταὶ τινες μὴ ἐπιτυχόντες τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπι-
λοχίου, καὶ τοὶ καταβαλόντες μεγάλας προσπάθειας, ἐ-
νουθέτουν τοὺς ὡς τοιοῦτους ἐγκριθέντας νὰ παραιτηθῶ-
σιν. Ἰδὸν ἡ παροιμία τῆς μὲ κεκομμένην οὐρὰν Ἄλω-
πεκος.

Δύο συνέβησαν κατ' αὐτάς μεγάλα δυστυχήματα ἡ

σύγκρουσις τῶν δύο ἀτμοπλοίων περὶ τὸν Μαλέαν καὶ
ἡ σύγκρουσις τῶν δύο ἵππων τῶν λοχαγῶν Σιολένσκη
καὶ Φρεαρίτου φερόντων τοὺς ἀναβάτας των παρὰ τὴν
ὄδον Ἐρμού, ἀλλὰ τὴν τύχην τῆς Τρινακρίας εἶχεν ό
ἵππος τοῦ Κυρίου Φρεαρίτου, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποστῆ
οὔτος κανὲν ἄλλο κακὸν παρὰ τὸ κιτρίνισμα.

Ξ . . . .

ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗ ΔΗΜΩΔΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ. Βρ' ἀδερφε Κώστα, ξέρεις πῶς δὲν μούρχον-
ται συχνὰ αἱ ιδέαι, μὰ όταν μούρχονται εἶναι με-
γάλαις ;

ΚΩΣΤΑΣ. Γιὰ ν' ἀκούσωμε.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Θυμᾶσαι ταῖς ἄλλαις, όταν τὸ γκουβέρνο τοῦ
Τρικούπη μ' ἕνα βασιλικὸ διάταγμα ζέπεσε ταῖς μο-
νέδες ποῦ ἕνα ἄλλο γκουβέρνο μᾶς διέταξε νὰ ταῖς
πέρνωμε καὶ νὰ ταῖς δίνωμε ἔσθην τιμῆ ποῦ τρέχανε
ὡς τότε. Τώρα λένε νὰ κάμουνε πάλι τὸ ἴδιο καὶ νὰ ταῖς
ζεπίσουν ἀλύπητα γιατί τὸ ἀσῆμι ξεπέφτει ὀλονένα.

ΚΩΣΤΑΣ. Κι' ἄσχημα κάνουνε ;

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ἄφησε νὰ τελειώσω τὴν ἰδέα μου. Λοιπὸν
ἀφοῦ μὲ τὰ διατάγματα μποροῦν ν' ἀναιβοκατεβά-
ζουνε ταῖς μονέδες γιατί νὰ χάνουνται σὲ τόσο μικρὰ
πράγματα καὶ νὰ μὴ κυτᾶζουν νὰ λύσουν μὲ τὸν ἴδιο
τρόπο καὶ τὸ μεγάλο ζήτημα τοῦ Κεντρικοῦ ταμείου,
ποῦ δὲν ἔχει λεπτό ;

ΚΩΣΤΑΣ. Γιὰ πὲς μου τὸν τρόπο.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Νὰ πάρουν στοργγυλοὺς τενκεδέες νὰ τοὺς
σταμπώσουν μὲ τὴν κορῶνα καὶ τὸ πορτραῖτο τοῦ Βα-
σιλεῖά μας, καὶ μ' ἕνα Βασ. διάταγμα νὰ ταῖς δόσουνε
μιὰ μεγάλη τιμῆ καὶ νὰ πληρῶνουν ἔτσι ὅλον τὸν
κόσμο.

ΚΩΣΤΑΣ. Μωρὲ, δίκαιο ἔχεις. Μὰ κύταξε μὴ βγάλης
αὐτὴ τὴν ἰδέα ἀπὸ τὸ στόμα σου, γιατί οἱ οἰκονομικοὶ
μας καταλαβαίνουν τόσο καλὰ ταῖς κалπουζανιαῖς, ποῦ
εἶναι καλοὶ νὰ τὴν παραδεχθοῦνε καὶ νὰ μᾶς κάμουνε τὸ
βασιλεῖό μας ντιπ τενκεδέικα.

Χ . . .

Ἵπερόθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ.